

1. ΠΡΙΓΚΗΨ ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΣ ΧΟΕΝΖΟΛΛΕΡΝ. Διάδοχος τῆς Ρουμανίας (ἐν σελ. 113). Μέγαν ἐνθουσιασμόν ἐπεδείξαντο οἱ κάτοικοι τοῦ Βουκουρεστίου κατὰ τὴν εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἀφίξιν τοῦ μέλλοντος βασιλέως τῶν πρίγκηπος Φερδινάνδου. Ὁ πρίγκηψ οὗτος ἀνεψιὸς τοῦ ἀτέκνου βασιλέως Καρόλου ἐγεννήθη τῇ 24. Αὐγούστου 1866, δευτερότοκος υἱὸς τοῦ πρίγκηπος Λεοπόλδου καὶ τῆς πρίγκηπισσης Ἀντωνίας τῆς Πορτογαλλίας. Ἡ ἀνατροφή ἦν ἐλαβε παρὰ τῶν γονέων τοῦ ὑπῆρξεν εἰς ἄκρον αὐστηρά. Ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ ἐπεσκέφθη μετὰ τῶν ἀδελφῶν τοῦ τὸ γυμνάσιον τῆς Δυσσελδόρφης, ὅπου ἐπὶ πενταετίαν διήκουσεν ἐπιμελῶς τῶν μαθημάτων. Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Γουλιέλμος Α'. ὠνόμασεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ τὸν πρίγκηπα ὑπολοχαγὸν τοῦ πρώτου Συντάγματος. Τῷ 1811 μετέβη μετὰ τοῦ πατρὸς τοῦ εἰς Βουκουρέστιον ἵνα παρευρεθῇ εἰς τὴν στέψιν τοῦ βασιλέως Καρόλου. Ἐφοίτησεν εἴτα εἰς τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν τοῦ Κάσσελ καὶ λίαν ἐπιτυχῶς ὑπέστη ἐν Βερολίῳ ἐξετάσεις. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἐτὴ ἐπεσκέφθη ὁ πρίγκηψ καὶ τὰ Πανεπιστήμια τῆς Τυβίγγης καὶ Λειψίας. Ἀπὸ μακροῦ δὲ χρόνου καταγίνεται εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς Ρουμανικῆς γλώσσης καὶ ἱστορίας καὶ τοῦ Ρουμανικοῦ πολιτεύματος. Ἐσχάτως ἡ Γερουσία καὶ ἡ Βουλὴ τῆς Ρουμανίας ἀνεκήρυξαν αὐτὸν ὡς ἐπίδοξον διάδοχον (mosceniter presumptio Corōnu) καὶ ὁ πρίγκηψ μετέβη τῇ 27. Ἀπριλίου ὅπως διαμείνῃ ἐπ' ὀλίγον καιρὸν ἐν τῷ τόπῳ, οὗ μέλλει ν' ἄρξῃ ποτέ.

2. Η ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΥΣΑ. Εἰκὼν ὑπὸ Η. Coomans (ἐν σελ. 117). Ἡ εἰκὼν αὕτη, ἡ παριστῶσα νεάνιδα βεβυδισμένην εἰς ρεμβασμοὺς καὶ ὄνειροπολήσεις, εἶνε ἐν ἐκ τῶν ἔργων ἐκείνων τῆς τέχνης, ἅτινα οὐδεμιᾶς χρήζουσιν ἐρμηνείας καὶ ἐξηγήσεως ἄλλ' ἐμφανίζονται ἡμῖν ἐκ πρώτης ὄψεως ἐν ὅλῃ αὐτῶν τῇ καλλονῇ καὶ μεγαλοπρεπείᾳ. Τῆς αὐτῆς διασήμεου ζωγράφου ἔχομεν ἤδη δημοσιεύσῃ καὶ δύο ἕτερα ἔργα, τὴν „Ἀγγελίαν Ἐρωτος“ ἐν τῷ Δ'. τόμῳ σελ. 187 καὶ τὴν „Κοριννίαν“, ἐν τῷ Α'. τόμῳ σελ. 320, ὧν ἡ παρούσα εἰκὼν κατ' οὐδὲν ὑπολείπεται.

3. ΠΑΡΑΔΟΞΟΣ ΦΙΛΙΑ: Λύγξ καὶ κόνικλος ἐν τῷ ζωολογικῷ κήπῳ ἐν Βερολίῳ. Κατὰ φύσιν ἰχνογραφία τοῦ Η. Leutemann (ἐν σελ. 121). Παραδείγματα φιλίας μεταξὺ ζώων δὲν εἶναι σπάνια, μάλιστα δὲ μεταξὺ ὁμοιοειδῶν ζώων ἡ φιλία αὕτη οὐδὲν παρουσιάζει τὸ ἔκτακτον καὶ θαυμαστόν. Εὐεξήγητος εἶναι ὡσαύτως ἡ φιλία ἑτεροειδῶν ζώων ἀνατραφέντων ὁμοῦ καὶ συναυξηθέντων, ὡσαύτως δὲ καὶ ἡ στοργὴ ἦν πολλὰκις δεικνύουσι θήλεα ἡλικιωμένα ζῶα πρὸς ξένα μικρά, ἐγκαταλελειμμένα, τοῦ αὐτοῦ ἢ καὶ ὁλως διαφορετικοῦ εἶδους. Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει ἡ φιλία αὕτη ἐξηγεῖται διὰ τῆς μακρᾶς συνηθείας καὶ συμβιώσεως, ἐν τῇ δευτέρᾳ δὲ διὰ τοῦ ἐνστίκτου. Ἡ πολλὰκις παρατηρηθεῖσα ἁρμονικὴ συμβίωσις λεόντων καὶ κυνῶν δὲν δύναται νὰ ὀνομασθῇ κυρίως φιλία, ἀλλὰ μᾶλλον ἀνεκτικότης καὶ γενναιότης τοῦ λέοντος, ἐμπρέπουσα τῷ βασιλεῖ τῆς ἐρήμου. Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ πλείστα παραδείγματα ἀληθινῆς φιλίας ἡττον εὐεξήγητα. Ἐν τῶν περιεργωτάτων παραδειγμάτων τοιαύτης φιλίας μεταξὺ ζώων ἁνομοιοτάτων καὶ οὐδεμίαν πρὸς ἀλλήλα συγγένειαν ἐχόντων εἶναι καὶ τὸ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ εἰκόνι (σελ. 121) παριστάμενον καὶ διὰ τῶν ὀλίγων τούτων γραμμῶν ἐνταῦθα περιγραφόμενον: ἡ φιλία λυγρῶς καὶ κόνικλου, ἐν τῷ ζωολογικῷ κήπῳ τοῦ Βερολίνου.

Ὁ λύγξ καὶ ὁ κόνικλος αὐτοσχεδιάζουσι, τρόπον τινά, ἐνταῦθα εἰδὸς τι παραστάσεως. Ὁ κόνικλος, κατὰ τὴν συν-

ῥήθειάν τοῦ, τραγανίζει φύλλον τι κράμβης, πρὸ αὐτοῦ δὲ κεῖται ἐξηπλωμένος ὑπτίος ὁ λύγξ, τείνων τοὺς προσθίους πόδας καὶ προκαλῶν τὸν κόνικλον ὅπως συμπαίξῃ μετ' αὐτοῦ. Μὴ ἔχων ἱκανὰς ζωολογικὰς γνώσεις ἀγνοεῖ ὅτι ὁ σύντροφός τοῦ, διετῆς ὢν περίπου, ἔχει περὰ τῆς ἡδῆ τὴν φιλοπαίγμονα παιδικὴν ἡλικίαν καὶ δὲν ἔχει πλέον τὴν νεανικὴν ὁρμὴν καὶ εὐστροφίαν. — Ὀλίγον τι περαιτέρω, πρὸς τὰ δεξιὰ, βλέπομεν τὸν λύγκα ἀναπαυόμενον, μετὰ τὸ φαγητόν, ἐπὶ τοῦ κόνικλου τὸν ὅποιον μεταχειρίζεται ἤδη ὡς μαλακὸν προσκεφάλαιον. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς εἰκόνος, ὁ λύγξ διακόπτων πρὸς στιγμὴν τὸ μετὰ τοῦ συντρόφου παιγνίδιον ἀναπηδᾷ ὅπως ἀρπάσῃ τὸ τυχαίως ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἱπτάμενου πτηνόν, ἐνῶ ὁ κόνικλος ἐπωφελοῦμενος τοῦ διαλείμματος τούτου προσπαθεῖ νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τάξιν τὴν ὑπὸ τοῦ φίλου τοῦ διαταραχθεῖσαν καὶ ἀναστατωθεῖσαν τοιαύτην του. Κωμικωτάτη εἶνε ἡ σκηνή, ἡ παριστῶμένη εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς εἰκόνος πρὸς τὰ ἀριστερά: Ὁ κόνικλος ἔλαβε τὴν καθημερινὴν τροφὴν του, δηλ. ῥίζαν κράμβης, ὁ δὲ λύγξ ἔρχεται πλησίον του καὶ προσπαθεῖ νὰ συμμετάσχῃ καὶ αὐτός τῆς εὐωχίας. Καὶ πράγματι τὸ σαρκοφάγον ἀρπακτικὸν θηρίον δάκνει καὶ μασσᾷ τὴν κράμβην μετ' αὐταπαρνήσεως, μὴ δυνάμενον ὅμως νὰ καταπῇ τὴν ἀηδὴ καὶ ἀνούσιον φυτικὴν τροφὴν καὶ νὰ μεταβληθῇ χάριν φιλίας εἰς ἀθῶον φυτοφάγον ζῶον, ἀποπτύει διηνεκῶς τὰ μασσηθέντα τεμάχια τῆς κράμβης καὶ πάλιν ἐξακολουθεῖ νὰ δάκνῃ καὶ νὰ μασσᾷ καὶ ν' ἀποπτύῃ χάριν τοῦ συνδαιτυμόνος καὶ φίλου του. Ὀλίγον τι περαιτέρω πρὸς τὰ δεξιὰ βλέπομεν τὸν λύγκα ἐν τοιαύτῃ στάσει καὶ τοιοῦτω σχήματι ὥστε νομίζει τις ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς σωτηρίας διὰ τὸν κόνικλον. Καὶ ὅμως οὐδεὶς φόβος ὑπάρχει, διότι ὁ λύγξ θέλει μόνον νὰ „παίξῃ“ μετὰ τὸν φίλον του. Μόνον τὰ χεῖλη καὶ οἱ πόδες, οὐχὶ οἱ ὀνυχες οὐδὲ οἱ ὀδόντες συνέλαβον τὸν φίλον, ὅστις καίπερ ἰσχυρῶς σειόμενος καὶ μὴ ἐκτάκτως ἐνθουσιασμένος διὰ τὸ παιγνίδιον, οὐδένα ὅμως διατρέχει κίνδυνον καὶ μόνον, τὸ πολὺ πολὺ, πιθανὸν νὰ λυπῇται διὰ τὴν τοιαύτην του. — Ἐως ἐδῶ ἡδύνατό τις νὰ νομίσῃ ὅτι ἀμοιβαία φιλία μεταξὺ τῶν ζώων τούτων δὲν ὑφίσταται, καθότι ἡ συμπεριφορὰ τοῦ κόνικλου πρὸς τὸν λύγκα εἶνε μόνον παθητικὴ, ἀνεκτικὴ. Ἀλλ' ἡ τελευταία σκηνή, ἡ παριστῶμένη εἰς τὸ κάτω δεξιὸν ἄκρον τῆς ἡμετέρας εἰκόνος, ἀποδεικνύει τὸ ἐναντίον. Ὁ λύγξ ἔχει κατακλιθῇ ἐπὶ τῆς σανίδος καὶ στηρίξῃ τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν προσθίων ποδῶν. Ὁ κόνικλος, ὅστις ὡσαύτως ἀνεπαύετο μέχρι τοῦδε ἐπὶ τοῦ ἀμώδους ἐδάφους ὑπὸ τὴν σανίδα, ἀναπηδᾷ αἰφνης ἐπ' αὐτῆς πρὸς τὸν λύγκα καὶ ἀρχίζει νὰ καταλειχῇ αὐτὸν μετὰ τρυφερότητος. Ὁ λύγξ εὐρίσκει μακαρίαν ἀπόλαυσιν εἰς τὰς θωπείας τοῦ φίλου του καὶ ἐκφράζει τὴν ἡδονὴν τοῦ ζωηρότατου, κινῶν ἀκαταπαύστως τὴν οὐράν του. Περισσότεραν φιλίαν δὲν δύναται τις βεβαίως ν' ἀπαιτήσῃ ἀπὸ ἐνα κουνέλι.

Ἡ φιλία αὕτη ὑφίσταται, ὡς εἶδομεν, μεταξὺ δύο ζώων, ὅλως διόλου διαφόρων τὴν φύσιν καὶ τὸν χαρακτήρα: διότι ἐνῶ ὁ λύγξ θεωρεῖται καὶ εἶνε πράγματι ἐν ἐκ τῶν ἀγριωτάτων, ἀδαμαστοτάτων καὶ ἐπιβλαβεστάτων ἀρπακτικῶν θηρίων, ὁ κόνικλος ἀπ' ἐναντίας εἶνε σχετικῶς ἡμερώτατον, ἀθώωτατον καὶ ἀβλαβεστάτον τρωκτικόν. Δὲν εἶνε λοιπὸν παράδοξον ὅτι ἡ μεταξὺ τῶν ζώων τούτων ὑφισταμένη φιλία διεγείρει τὸ μέγιστον ἐνδιαφέρον καὶ τὸν πλείστον θαυμασμόν πάντων τῶν ἐπισκεπτομένων τὸν ζωολογικὸν κήπον τοῦ Βερολίνου.

